

Kort sagt

Filmene set af
Peter Schepelern (P.S.)
Per Calum (P.C.)
Ebbe Iversen (E.I.)
Michael Blædel (M.B.)
Ib Lindberg (I.L.)

AIRPORT 77

Instruktør: JERRY JAMESON.

Efter George Seatons »Airport« (1970), om gal bombemand i passagerfly, og Jack Smights »Airport 75« (1974), om følgerne af en kollision mellem et lille privatfly og et stort passagerfly, kommer nu, ikke uventet for det afspejler jo en etableret filmindustri praksis, »Airport 77«, instrueret af Jerry Jameson. Denne gang prøver nogle griske, uansvarlige mænd at bortføre et passagerfly for at stjæle dets kostbare last af Rembrandt'er og årgangsvine, men opnår kun at »landsætte« flyet på havbunden. En kedelig situation, som dog ikke bør give anledning til egentlig ængstelse når flykaptajn Jack Lemmon og de amerikanske myndigheder tager vare på sagen. Filmen er stopfuld med madding til ideologikritiske skarpseere. Katastrofefilm-genrens formula følges så naivt, at det virker helt mistænkeligt. (Airport '77 - USA 1977). P.S.

ANDERS AND OG HELE BANDEN

Instruktion: JACK KING o.a.

Der er næppe et fuldgyldigt mesterværk blandt de 12 film (kun 7, hvis man nøjes med Metropols Juleshow), der udgør årets julegave fra Disney-koncernen. Til gengæld er der flere film, der nærmer sig, og generelt må det fremhæves, at programmet er det bedst sammensatte i mange år. Gensynet med de nær klassiske »Farmyard Symphony« (Dyrene vågner - Instr.: Jack Cutting) og »Mr. Duck Steps Out« (Anders And på frierfodder - Instr.: Jack King) vidner om hvor suverænt Disney-folkene evnede at samarbejde musik og animation, og selv uden direkte musik som i »Donald's Snow Fight« (Anders And og nevøerne i snekamp) viser instruktøren (der atter er Jack King) hvor rytmisk sikkert han arbejder. I Fedtmulefilmen »Foul Hunting« (Fedtmule på andejagt) er instruktøren undtagelsesvis Jack Hannah, der ellers fortrinsvis specialiserede sig i film med Anders And, men Fedtmules særpræg er festligt bevaret. Andre film i programmet er den meget charmerende »Canine Casanova« (Pluto som Casanova - Instr.: Charles Nichols), og »Hockey Homicide« (Halløj på hockeybanen - Instr.: Jack Kinney), begge danmarkspremierer, men den første langt bedre end den anden. (Donald and his Duckling Gang - USA). P.C.

AUDREY ROSE

Instruktør: ROBERT WISE

Et usikkert balancerende melodrama om reinkarnation, som Robert Wise dog (med en vis succes) gør en anelse troværdigt

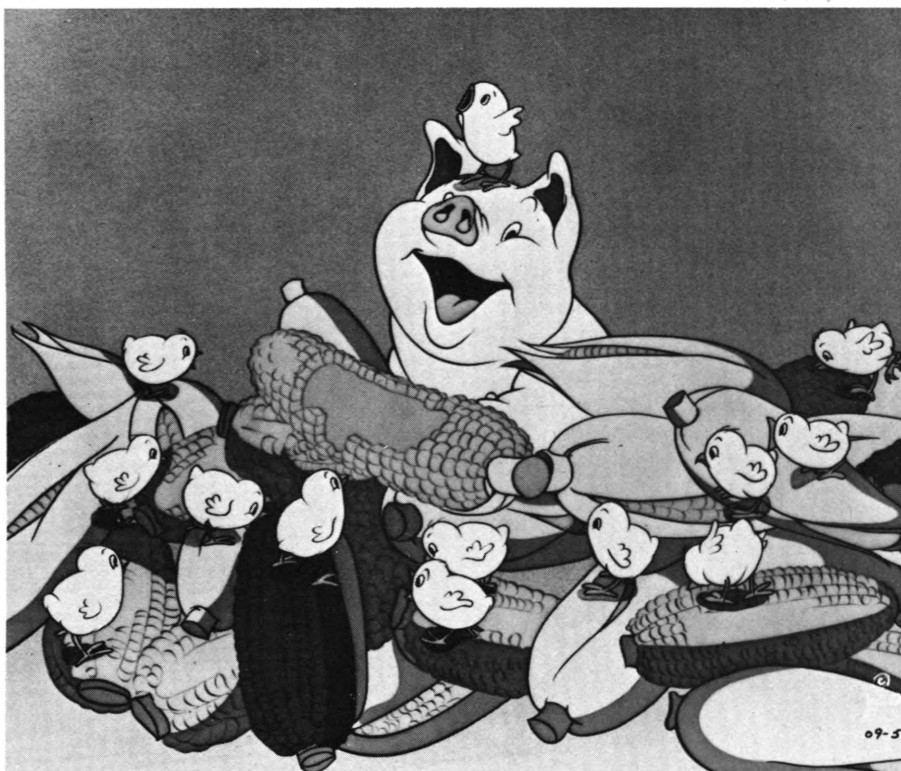
»Farmyard Symphony«.

med en realistisk miljøskildring og en påfaldende uvilje mod at benytte sig af den okkulte films ofte primitive glæde ved special effects. Historien er den, at en far, hvis datter, Audrey Rose, tidligere er blevet dræbt ved en bilulykke, kommer til at tro på, at pigen Ivy (datter af et solidt middelklasseægtepar) er hans reinkarnerede datter. Ægteparret vil selvsagt ikke høre på dette sludder, men Robert Wise har troligt lyttet til manuskriptet og yderligere taget det alvorligt, og filmen synes at mene, at vi andre også bør gøre dette. Jeg vil hellere tage Marsha Mason alvorligt, selv om hendes rolle i denne film ikke er den mest egnede for damens sødmefyldte talent. (Audrey Rose - USA 1977). P.C.

BOBBY DEERFIELD

Instruktør: SYDNEY POLLACK

Ikke så få gode navne er forbundet med »Bobby Deerfield«. Erich Maria Remarques »Livet til låns« er forlæg, Sydney Pollack har instrueret, Al Pacino spiller titelrollen, og selveste Ib Lindberg har oversat. På den baggrund ægrer det ekstra, at betretningen om den berømte racerørers møde med kærligheden, personificeret af én smuk, mystisk og til overflod kræftdøende kvinde, aldrig fænger. Det handler vel om traumernes nederlag, når man vover livet og følelserne, men det ender som en melankolsk og tungt fremadskridende love story med småfilosofiske ambitioner uden dækning. Al Pacino og Marthe Keller spiller bedre, end historien fortjener, og Sydney Pollack demonstrer solid professionalisme og sans for dekorative postkort-billeder. Men vedkommende bliver det ikke, endstige gribende eller tankevækkende. (Bobby Deerfield - USA 1977). E.I.

Thomas Hellberg (t.v.) i »Dobbelt forræderi«.

DOBBELT FORRÆDERI

Instruktør: MATS AREHN

I sin anden spillefilm (den første var den pænt omtalte »Maria«) er Mats Arehn ude i svensk films ambitiøse internationale ærinde: en engelsk-sproget film om internationale forhold og med et par internationale skuespillere - men stadig med den specielle svenske evne til at agere hele verdens samvittighed (og det endda efter Jimmy Carters ankomst på verdenspolitikens arena). Filmen er en beretning om borgerkrig og magtspil i en eller anden

sydamerikansk bananrepublik efter en noget firkantet roman af Per Wahlöö, og både film og roman er lige velmente og lige nemme og lige ligegyldige, men – for en ordens skyld – det drejer sig om en svensk udsending, der skal forsøge at mægle mellem oprørere og regeringsmagt i republikken, og det gør svenskeren uden synderlig forståelse for verden som den ser ud langt borte fra det velfærdssverige, hvorfra mæglerens verden går. Portugal har lagt landskabelige kulisser til, og Christopher Plummer er fint dobbelttydig i sin rolle som en politimand, der spiller sit eget magtspil, mens Thomas Hellberg er ret kedsommelig som mægleren. (Uppdraget – Sverige 1977). P.C.

Muhammed Ali i sin egen film.

bedre at kunne bestemme, hvordan han skal gøre sig på lærredet, og »Jeg vil se blod« er blevet en ganske vellykket omend såre traditionel film. Historien er konventionel, mens Verneuil's instruktion fungerer effektivt og Belmondo ligeså i fortællingen om en ung mand (Belmondo), der efter syv års fængsel for dobbeltmord vender hjem for at gøre op med de mennesker, der fik ham uskyldigt dømt. (Corps de mon ennemi – Frankrig 1977). P.C.

KINESISK ROULETTE

Instruktør: RAINER WERNER FASSBINDER

Der skal sikkert være dem, der i tidens løb er kommet til det resultat, at Fassbinders film ikke rigtig er *gefundenes Fressen* for »Kosmorama«. Andre steder bliver hans mange film modtaget med alvor, ærbødighed og respekt, og faktisk har det ofte set ud til at lille Danmark er centrum for den mest intensive tilbedelse, der overhovedet bliver den produktive vesttysker til del. Men altså ikke i »Kosmorama«. Og dog må det i denne sammenhæng alligevel påpeges, at bladet har bragt lange og anerkendende anmeldelser af nogle af filmene – se eksempelvis Henrik Lundgren om »Petra von Kants bitre tårer« (i Kos. 120) og »Effi Briest« (Kos. 125). Men det er da sandt nok, at der har været meget negative anmeldelser af Fassbinder i »Kosmorama«. Jeg har forresten selv nogle stykker på samvittigheden (se i Kos. 123/24 og 140). Når jeg nu igen tager ordet angående denne kontroversielle skikkelse i moderne film, vil jeg godt forudskikke den oplysning, at jeg finder, at Fassbinder med »Petra von Kant« og »Frugthanderens fire årstider« leverede umiskendelige beviser på et betydeligt og originalt talent, som han så i øvrigt har misrøgtet slemt. Det er min uforgribelige mening, som jeg naturligvis fremdeles håber at hans næste værk vil korrigere, at hans film bliver mere og mere uudholdelige, skabagtige og interesseløse. I »Kinesisk roulette«, to trælse timers dødfødt Chabrol-pastiche, runger tomheden, og tomhed der reflekteres i nok så mange symboladede spejle, er og bliver kun tomhed. (Chinesisches Roulette – Vesttyskland/Frankrig 1976). P.S.

MANSON KULTEN & MUHAMMAD ALI – SANDHEDEN OM MIT LIV

Instruktør: TOM GRIES

Da Sam Peckinpah for nogle år siden var på besøg i Danmark fortalte han mig – spøgefuldt, troede jeg – at når »Will Penny« var blevet så god en film, så skyldtes det, at Tom Gries havde lavet den på basis af en TV-film, som Peckinpah havde produceret. De efterfølgende film af Tom Gries synes at give Peckinpah ret – fra »100 rifler« over »Hawaii brænder« og »Mænd i bur« til nu »Manson kulten« og Gries' sidste film »Muhammad Ali – sandheden om mit liv« – har på intet punkt antydnet noget selvstændigt kunstnerisk talent. Pænt håndværk, bevares, og redeligt nok. Intet mere. Slet ikke noget, der i intensitet nærmer sig den fine western som »Will Penny« vitterlig var. »Manson kulten« er sobert arbejde uden den nemme spekulation, som emnet nemt kunne have fået andre til at springe ud i, og filmen om den stadig herskende verdensmester i professionel sværvægt, er det også, og begge er ganske underholdende på uforglippede vis. Der er givetvis for lidt vild vold i den første og for lidt boksning i den anden film til at tilfredsstille et kontant underholdningskrav, og der savnes den kunstneriske nødvendighed, der kan tilfredsstille andre. (Helter Skelter – USA 1976/The Greatest – USA 1977). P.C.

MED DØDEN I HÆLENE

Instruktør: SERGE LEROY

Historien er en konstruktion. En nygift ca. 45-årig arkitekt henter sin kones 11-årige søn af første ægteskab for at lære ham at kende på køreturen fra hans skole i Rom til deres ny hjem i Paris. Undervejs på ruten attackeres de af en varevogn, hvis chauffør, afsløres det vel tidligt, er konens tidligere elsker. Konstruktionen virker imidlertid ikke påtrængende i Leroy's instruktion, der troværdigt og nuanceret udbygger portrættet af far-søn relationerne i den i bogstaveligste forstand pressede situation. Hertil bidrager spillet af Richard Constantini som sønnen og Jean-Louis Trintignant som den kejtede og sky stedfar, en rolle der nærmest er modsat hans sædvanlige. En B-thriller med noget af genrens gamle vitalitet i behold. (Les Passagers – Frankrig-Italien 1976). M.B.

OLSEN-BANDEN DERUDA'

Instruktør: ERIK BALLING

Hvor kvaliteten i de seks første film om Olsen-banden steg støt fra gang til gang, er den faldet siden omend det ikke er i katastrofal målestok. Den niende og nyeste i serien virker først og fremmest mindre idérig end de tidligere (en scene som den med fiskestangen og brillerne ville ikke være sluppet med i de tidligere film), og nogle af de ideer, man har haft, fungerer bedre på papiret end på film (man stjæler Fællesmarkedets smørpukkel og bryder ind i

Harvey Keitel og Raquel Welch i »For fuld udrykning«.

FOR FULD UDRYKNING

Instruktør: PETER YATES

Black humor-stilen i amerikansk litteratur har også smittet af på filmen (jf. Kosmorama 131s Amerika leksikon s. 230). Den seneste efternøler i de efterhånden noget udviskede fodspor fra »M.A.S.H.« er ikke rar. »For fuld udrykning« er en sort farce om Los Angeles-ambulanceføreres barske hverdag og den rasler med al den kynisme og groteske komik, som stilen kræver, men ødelægger det hele ved lejlighedsvis at falde ned i ukontrolleret, flov sentimentalitet og *message movie*-optimisme. Peter Yates har tidligere vist, at han er en fingerfærdig, smart, fundamentalt uinteressant instruktør. Med dette usikre og ubehagelige stil-miskmask, der byder på ganske godt spil af Harvey Keitel og dårligt spil af Raquel Welch (som burde indskrænke sit filmarbejde til udelukkende at omfatte Lux-reklamer), har Yates åbenbart samlet kræfter til sin efterfølgende, penge-sprudlende dukkert, »The Deep« (der anmeldes andetsteds i bladet). (Mother, Jugs & Speed – USA 1976). P.S.

JEG VIL SE BLOD

Instruktør: HENRI VERNEUIL

Efter at Jean-Paul Belmondo i de senere år har tabt lidt terræn til fransk films anden superstjerne, Alain Delon, er også Belmondo begyndt at producere selv for

Olsen-banden på spil – for niende gang.

Verdensbanken). Vore tre hovedpersoner er fortrinlige, og Egon Olsens figur står skarpere end i den foregående film, men bifigurerne virker lidt slappe (fx. Paul Hagen og Ove Verner Hansen). Den rent filmiske originalitet er heller ikke så påfaldende denne gang, og visse scener minder lidt for meget om »Huset på Christianshavn«, hvad der ikke er ment som nogen kompliment i denne sammenhæng. Men vi ser dog med forventning hen til jubilæumsfilmen næste år (det bliver måske den sidste?), hvor Balling og Bahs ligesom er forpligtet til at levere det helt overgåede. (Danmark 1977). I.L.

PASGÆNGEREN

Instruktør: SERGEJ URUSJEVSKIJ
Fotografen Urusjevskij, der døde i 1975, fotograferede i 50'erne kendte sovjetiske tæbrudsfilm som »Den enogfyrretyvende«, »Tranerne flyver forbi« og »Brevet der aldrig blev afsendt« i en flot, effektsøgende billedstil, der satte sig varige og ikke altid lige heldige spor i ortodoks sovjetisk filmstil. I 1968 debuterede han som instruktør med en filmatisering af en novelle af kirgiseren Ajtmatov, der også skrev forlægget til Končalovskijs smukke »Den første lærer«. Filmen fortæller vistnok en meget enkel historie om en mand, hans hest, hans kone og hans elskerinde. Men fordi masterfotografen både instruerer og fotograferer, bliver filmen en opvisning i vilde, ufunktionelle visuelle excesser, hvorved det lykkes at gøre handlingsgangen overordentlig dunkel. Men måske er det en afledningsmanøvre, der skal camouflere, at historien om den stolte, frihedselskende hest der bliver kastreret fordi den ikke vil lystre, er en allegori over Sovjetsamfundets specielle politiske »psykiatri«. Så meget mere ejendommeligt er det, at filmen var åbningsprogram i den nye, Moskva-kommunistiske biograf Kino Kosmos i København. (Do svindanija, Gulsai! – USSR 1968). P.S.

PRINS BAJAJA

Instruktør: JIRI TRNKA.

»Prins Bajaja« fra 1950 er Trnkas tredje lange dukkefilm, og den fortæller, efter to eventyr af den klassiske tjekkeske forfatterinde Bozena Nemcová, om en bondesøn der på en hvid hest, som i virkeligheden er hans afdøde, fortryllede mor (!), rider ud i verden og succesrigt nedkæmper tre mangehovedede drager, der havde tænkt sig at hjemføre tre prinsesser. Efter forskellige komplikationer ender det ikke med, at bondesønnen får prinsessen og det halve kongerige. Bondesønnen ønsker nemlig ikke optagelse i de højere samfundslag og i stedet forlader prinsessen slottet og følger med ham til hans fattige hytte. Her, to år efter den kommunistiske magtovertagelse i Tjekkosllovakiet, peger Trnka altså på, at det undertiden meget vel kan være det klogeste at kappe båndene til overklassen og i stedet skaffe sig kontakter med arbejderklassen. Fortællingens forløb er måske noget ukoncentreret, men animationen, dukkerne og udstyret byder på charmerende ikonografisk æstetik. (Bajaja – Tjekkosllovakiet 1950). P.S.

Bruce Dern i »Sidespring«.

SIDESPRING

Instruktør: CLAUDE CHABROL

Hvis man synes, Chabrol er en stor kunstner, kan man måske bortforklare hans nye film som en sarkastisk selvparodi eller en tilgivelig svipser (eller et undskyldeligt sidespring – selv om der har været lidt mange af dem). Hvis man derimod synes, at »Fætrene« er filmhistorie og »Slagteren« var en god film og dermed basta, bliver man ikke særlig forundret over, at Chabrol kan finde på at lave en sjusket, maniereret og helt overflødig film, hvor publikum for 117. gang skal forsøge at samle opmærksomheden om det højere borgerskabs anstrengt depraverede følelses- og seksualliv. Det hjælper ikke meget, at den evindelige Stéphane Audran denne gang assisteres af ingen ringere end Jean-Pierre Cassel, Ann-Margret og Bruce Dern. (Folies bourgeoises – Frankrig 1976). P.S.

S/S ST. LOUIS – SKIBET SOM FIK VERDEN TIL AT SKAMME SIG

Instruktør: STUART ROSENBERG

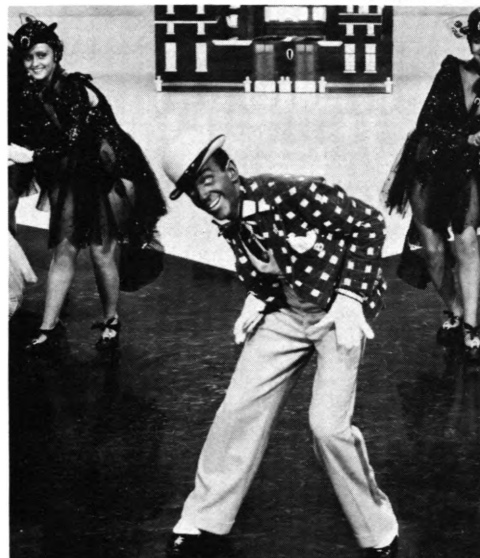
Over en af de svinske fodnoter til Hitler-tidens Tyskland har Stuart Rosenberg lavet en oppustet »Grand Hotel« møder »Narreskibet«, der højst aftvinger tilskueren lidt omkostningsfri harme, mens det endnu engang slås fast, at overvældende stjernebesætninger udkonkurrerer historien i stedet for at løfte den. En række internationale skuespillere er gået om bord i S/S St. Louis for at give deres karrieres værste præstationer med den arrogant livstrætte Oskar Werner i spidsen for de ædle og Helmut Griem for de prototypiske nazister. På kommandobroen spejder Von Sydow forgæves efter Bergman, og på Cuba breder Orson Welles sig ud over ethvert lærerformat i nok en karrikatur af den korrumperede magt. Det er forudsigeligt og genkendeligt fra første til sidste episode og dertil så langsomt afviklet, at den medfølelse, personerne vitterlig har krav på, forvandles til misantropi i takt med filmens selvopslidende forløb. (Voyage of the Damned – England-USA 1976). M.B.

SWING TIME

Instruktør: GEORGE STEVENS

Måske den bedst dansede af samtlige de ti film, som Fred Astaire og Ginger Rogers indspillede som letfodet par. Selve historien med dens letfærdige holdning til depressionen er egentlig temmelig forfærdelig, men dansenumrene fungerer så elegant og sikkert, at man momentant glemmer hulheden i det øvrige. Fornøjelsen bliver ikke mindre af, at Jerome Kern har komponeret musikken – den vittigt ironiske »The Way You Look Tonight«, den soufflé-lette »Waltz in Swing Time« og den raffinerede »A Fine Romance« – for slet ikke at snakke om Astaires ekvilibristiske solodans i nummeret »Bojangles of Harlem«, der er en flot og smuk hyldelse til den berømte negerdanser Bojangles og koreograferet så sikkert, at dansen er blevet sammenlignet med et Balanchine-nummer. (Swing Time – USA 1936). P.C.

Astaire som Bojangles.

Scene fra »Syv skønheder«.

SYV SKØNHEDER

Instruktør: LINA WERTMÜLLER

Efter den noget akademiske, men ikke uspændende »Strandet« kommer Lina Wertmüllers meget forhåndsomtalte film som en kolossal skuffelse. Ligesom i »Strandet« er det den super-italienske mand, der bliver taget under behandling, og vi følger den brovtende Pasqualino gennem hans totale fornødelse i fængsler, sindssygehospitalet, krig og koncentrationslejre, hvor han på ludermaner må sælge sig selv for at overleve – og det hele naturligvis forgæves. Filmen er iskold, distanceret, kalkuleret og ufatteligt vulgær, og hverken som tragedie eller sort komedie rører den én det bitterste. Wertmüller excellerer i nedladende kynisme og uvitlige platituder, og hvor manuskriptet ikke er vulgært nok i sig selv, skal hun nok klare det med pinagtige nærbilleder og pittoreske arrangementer af koncentrationslejr-lig. Wertmüller præsenterer sig selv som tidens store tøylesløse visionære skaberen, en attitude, der under alle omstændigheder virker frastødende, men som tilsyneladende er gået lige i det amerikanske publikum, der har elsket dette orgie i meningsløse svulstigheder. Det kan naturligvis også være mig, der er en sart og ufølelses mimose, men filmen efterlod mig i blindt raseri over, at nogen instruktør kan slippe af sted med den form for kunstnerisk humbug. Det er holdningsløs opportunisme af den værste slags. (Pasqualino Settebellezze – Italien 1976) I.L.

Premiererne

1.7.–30.9.77/ved Claus Hesselberg

Anvendte forkortelser:

Adapt:	= Adaption	Komp:	= Komponist
Ark:	= Filmarkitekt	Kost:	= Kostumer
Arr:	= Musikarrangør	Medv:	= Medvirkende skuespillere
As-P:	= Associate Producer	P:	= Producere
Ass:	= Assistent	P-leder:	= Produktionsleder
Dekor:	= Scenedekorationer	Prem:	= Dansk premiere
Dir:	= Dirigent	P-selskab:	= Produktionselskab
Dist:	= Udlejer i oprindelsesland	P-sup:	= Produktions-supervisor
Ex-P:	= Executive Producer	P-tegn:	= Produktionstegner (design)
Foto:	= Cheffotograf	Rekvis:	= Rekvisitør
Instr:	= Instruktør	Sp-E:	= Specielle effekter
Kamera:	= Kameraoperatør	Udl:	= Dansk udlejning

AGENT 69 JENSEN – I SKORPIONENS TEGN

Danmark 1977. **Dist:** Dansk-Svensk. **P-selskab:** Happy Film. **P:** Anders Sandberg. **Instr:** Werner Hedman. **Instr-ass:** Adam Schmedes. **Manus:** Edmond Jensen, Werner Hedman. **Foto:** Rolf Rønne. **Farve:** Eastmancolor. **Klip:** Maj Soya. **Musik:** Bertrand Bech. **Medv:** Ole Søtoft (Agent Jensen), Poul Bundgård (Chefen), Søren Strømberg (Arnold), Judy Gringer (Irma), Anna Bergman (Penny), Karl Stegger (Skorpionen), Gina Jansen (Mata-Hari), Citron-Børge (Bent Warburg), Arthur Jensen (Togmand), Birger Jensen (Kunde i helse-butik), Hans Jørgen Jacobsen (Vred ægtemand), Torben Bille (Ass. for Skorpionen), Adam Schmedes (Karate-mand), Kate Mundt (Togdame), Doug Crutchfield (Karate-mand). **Længde:** 89 min. 2550 m. **Censur:** Fb.u.16. **Udl:** Dansk-Svensk. **Prem:** 22.7.77 Saga, Bio Lyngby, Bio Trio, Drive In, Palads (Århus), Fønix, Imperial (Odense), City (Ålborg), Esa, Saga (Esbjerg), Bio (Roskilde), Slots Bio (Randers), Biografteatret (Vejle), Fotorama (Herning), Bio (Silkeborg), Palæ (Horsens), Scala (Slagelse), Bio (Viborg), Scala (Holstebro). Porno-komedie.

ALEX OG VILDKATTEN

Alex and the Gypsy. USA 1976. **Dist:** Fox. **P-selskab:** Richard Shepherd Co. For 20th Century Fox. **P:** Richard Shepherd. **P-leder:** Peter V. Herald. **Instr:** John Korty. **Instr-ass:** Irby Smith, Scott Adam, Edward Markley. **Manus:** Lawrence B. Marcus. **Efter:** Romanen »The Bailbondsmen« af Stanley Elkin. **Foto:** Bill Butler. **Farve:** DeLuxe. **Klip:** Donn Cambren. **Ark:** Bill Malley. **Dekor:** John H. Anderson. **Musik:** Henry Mancini. **Melodier:** »Tears« af Django Reinhardt, Stéphane Grapelli. »Naguine« af Django Reinhardt. **Tone:** Edward Rossi, Richard Sperber, Bill Teague, Theodore Soderberg. **Medv:** Jack Lemmon (Alexander Mann), Geneviève Bujold (Maritza),

James Woods (Thomas Crainpool), Gino Ardito (The Golfer), Robert James Wood (Dommer Ehrlinger), Tito Vantis (Treska), Bill Cort (Forsvarer), Todd Martin (Roy Blake), Frank Doubleday (Fange), Joseph X. Flaherty (Morgan), Robert Maimo (Ung hyrde), Al Checco (Nat), Ramon Bieri (Hammond), Harold Sylvester (1. ægtemand), Clyde Kusatsu (Tekniker), Alan de Witt (Vagt), Eddra Gale (Telefonistinde), Victor Pinheiro (Mr. Chandler), Red Currie (Lufthavsmekaniker), Renée Wedel (Sygeplejerske), Chuy Franco (Vagt i Chicago), Emanuel Kokonas (Græsk ranch-ejer), Ed Beagle (Fotograf), Lupe Amaya (Pilot). **Længde:** 99 min. 2645 m. **Censur:** Rød. **Udl:** Columbia-Fox. **Prem:** 29.7.77 Cinema 1-5. Anm. Kos. 135.

AUDREY ROSE

Audrey Rose. USA 1977. **Dist:** United Artists. **P-selskab:** Sterobar Productions. A Robert Wise Production. **P:** Joe Wizan, Frank de Felitta. **P-samordner:** Rosalyn Catania. **P-leder:** Charles H. Maguire. **Instr:** Robert Wise. **Instr-ass:** Art Levinson, Leslie Moulton. **Manus:** Frank de Felitta. **Efter:** Romanen »Audrey Rose« af Frank de Felitta. **Foto:** Victor J. Kemper. **Farve:** DeLuxe. **Klipper:** Carl Kress. **P-tegn:** Harry Horner. **Dekor:** Jerry Wunderlich. **Kost:** Dorothy Jeakins, Sheldon Levine, Shirley Strahm. **Makeup:** Frank Griffin. **Sp-E:** Henry Millar, Jr. **Musik:** Michael Small. **Arr:** Jack Hayes. **Tone:** Tom Overton, William McCaughey, Aaron Rochin, Michael J. Kohut. **Medv:** Marsha Mason (Janice Templeton), Anthony Hopkins (Elliot Hoover), John Beck (Bill Templeton), Susan Swift (Ivy Templeton/Audrey Rose), Norman Lloyd (Dr. Steven Libscomb), John Hillerman (Scott Velie), Robert Walden (Brice Mack), Philip Sterling (Dommer Langley), Ivy Jones (Mary Lou Sides), Stephen Pearlman (Russ Rothman), Aly Wassil (Maharishi Gunta Prades), Mary Jackson (Veronica), Richard